

Internet s'escapoleix de la Junta Electoral

«La JEC no pot prohibir els debats organitzats per un diari o una emissora de ràdio privada a través d'internet»

El 24 de novembre del 2010, la Junta Electoral Central (JEC) va decidir *in extremis* autoritzar un cara a cara entre Artur Mas i José Montilla a TV3, candidats tots dos a les eleccions al Parlament. No sé si recordaran el cas. ERC, PP i Ciutadans, com que no van ser convidats, van interposar un recurs a la JEC. I l'organisme regulador va respondre prohibint el debat per no haver-ho comunicat amb un mínim de cinc dies d'antelació. La decisió va arribar només una hora abans de començar el debat. I Josep Cuní, que havia de dirigir-lo; els periodistes acreditats i els milers de ciutadans que esperaven escoltar els arguments d'un i d'altre candidat es van quedar bocabadats.

Què hagués passat si s'hagués enregistrat igualment i emès únicament per internet?

La JEC podria haver-ho impedit? Internet no es contemplava ni es contempla encara dins de la Llei Orgànica de Règim Electoral General (LOREG, o legislació electoral espanyola).

Aquest dilluns 30 de novembre, per primera vegada, hem assistit a un debat electoral organitzat per un mitjà no televisiu, *El País*, i emès únicament per Internet. Albert Rivera (C's), Pablo Iglesias (Podemos) i Pedro Sánchez (PSOE) van debatre durant hora i mitja sobre economia, sanitat, terrorisme, la independència de Catalunya i la regeneració de la política. Mariano Rajoy (PP) va ser convidat però va refusar la invitació.

El rotatiu es va convertir en un gran plató, amb camerinos, i connexions amb analistes polítics per valorar l'abans i després del debat. Més de 50 mitjans van sol·licitar connectar en directe i *El País* els va cedir el senyal. L'experiment va superar amb escreix qualsevol altre enfrontament polític televisat del passat. No només per l'audiència que el va seguir, sinó també per la manera en què van poder participar. A través de Twitter, el hastag #elpaisdebate es va convertir en *trending topic*, els espectadors internautes van poder valorar l'actuació dels tres polítics i preguntar en temps real. Des del diari, es van analitzar les audiències al detall fins al punt de saber des de quines àrees geogràfiques d'Espanya s'havia seguit més, o quantes 'piulades' havia tingut un determinat tema. I això va permetre saber què preocupa realment a un bon gruix de la població espanyola. Mai abans s'havia pogut participar tant en un debat electoral.

Però aquesta no ha estat l'única experiència de la setmana. Divendres la Cadena Ser va emetre per streaming un debat amb els candidats de València al 20-D. De nou, l'emissora es va convertir en un plató televisiu i tot va quedar enregistrat. Si vostè se'l va perdre en directe, el pot visionar tranquil·lament des del sofà de casa.

El més interessant del cas és que la Junta Electoral Central res pot fer per impedir que qualsevol mitjà no televisiu organitzi i emeti un debat, com tampoc pot fer res si altres partits interposen recursos per no haver estat convidats, tot i tenir dret a representació. En el cas de #ElPaisdebate ho va intentar UPyD i Coalició Canària, però la JEC va arxivar les queixes perquè la LOREG només assegura els principis de proporcionalitat i neutralitat informativa en els debats i entrevistes electorals en els mitjans televisius privats?. Això vol dir que ni la premsa, ni les ràdios

privades ni Internet estan regulades. Increïble, oi?

El 2010, quan la JEC va prohibir el cara a cara, ja es podia haver fet el que El País ha provat amb èxit ara. La tecnologia no era ni menys potent ni les audiències estaven menys preparades. Però han calgut cinc anys per adonar-nos del potencial comunicatiu que té qualsevol mitjà explotant tots els recursos d'Internet.